

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Nadia Kołacińska-Sumińska

Protokolant: stażysta Dorota Słomka

przy udziale Prokuratora: Rafała Matusiaka

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2016 roku sprawy

D. G. (1), s. K. i B. z domu M., ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 10 lutego 2013 r w m. G. (...)(...), gm. M., woj. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej (...) o wartości 3500 zł na szkodę S. S. (2)

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

II. w dniu 10 lutego 2013r około godz. 17:27 w m. R. (...), gm. M., pow. (...), woj. (...) kierując samochodem osobowym V. (...) o nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że nie zachował należytej ostrożności podczas manewru wymijania przekraczając oś jezdni, w wyniku czego zderzył się czołowo z samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez I. P. (1) poruszającą się w od m. G. w kierunku drogi (...), czym nieumyślnie spowodował obrażenia ciała I. P. (1) w postaci: stłuczenie klatki piersiowej, stłuczenie stawu kolanowego prawego, złamanie nasady dalszej kości promieniowej prawej, które spowodowały naruszenie narządów jej ciała na okres dłuższy niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego, a następnie po zderzeniu zbiegł z miejsca zdarzenia nie udzielając pomocy pokrzywdzonym

tj. o czyn z art.177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

orzeka

- oskarżonego D. G. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia, z tym, że przyjmuje, że przedmiotowy pojazd mechaniczny zabrał w celu krótkotrwałego użycia, swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 289 § 1 kk i za to na podstawie art. 289 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonego D. G. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. 1 i 2 łączy i wymierza oskarżonemu D. G. (1) karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 3 (trzech) lat,
5. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w liczbie 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,
6. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego D. G. (1) w związku ze skazaniem za przestępstwo z punktu II aktu oskarżenia środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat,
7. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 254,80 (dwieście pięćdziesiąt cztery zł, osiemdziesiąt gr) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza mu 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

S. S. (2) i D. G. (1) w 2013r. pozostawali w związku konkubenckim. Mieszkali razem w m.G. (...)

S. S. (2) była właścicielką pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...).

W dniu 10 lutego 2013r. D. G. (1), podczas nieobecności i bez zgody S. S. (2), zabrał jej samochód z terenu posesji, chciał się przejechać.

Oskarżony pojechał na stację (...), gdzie zatankował, następnie jechał w kierunku m. G.. Gdy przejeżdżał przez R., zjechał zbyt mocno na lewy pas ruchu i zderzył się czołowo z nadjeżdżającym z naprzeciwka pojazdem marki S., którym kierowała I. P. (1). Oskarżony opuścił swój pojazd i uciekł w pobliskie pola, nie udzielając pomocy osobom znajdującym się w samochodzie S..

(dowód: wyjaśnienia D. G. k. 143-144 zbioru A, k. 29v, zeznania I. P. k. 15v zbioru C, zeznania S. P. k. 20v zbioru C, częściowo zeznania S. S. k. 25v zbioru C, zeznania A. G. k. 28v zbioru C; **ze zbioru A:** notatka urzędowa k. 1, 75, szkic k. 2, protokół oględzin k. 3-4, umowa k. 26, dokumentacja fotograficzna k. 45, 49-51,

W chwili zdarzenia pokrzywdzona była trzeźwa.

(dowód: protokół badania stanu trzeźwości k. 5 zbioru A)

Wskutek zdarzenia z dnia 10 lutego 2013r. I. P. (1) doznała: stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia stawu kolanowego prawego, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, co naruszyło czynności narządów jej ciała na okres powyżej dni siedmiu.

(dowód: opinia lekarska k. 21 zbioru A)

D. G. (1) ma 31 lat, jest kawalerem, ma na utrzymaniu jedno dziecko. Pracuje dorywczo i uzyskuje dochód rzędu 2000 zł. Nie był dotychczas karany. Nie pozostaje obecnie we wspólnym pożyciu z S. S. (2).

(dowód: oświadczenie oskarżonego k. 29-29v, karta karna k. 18 zbioru A)

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Podał, że w lutym 2013r. bez wiedzy konkubentki S. S. (2) wziął jej pojazd V. (...), pojechał na stację (...), a następnie jechał przez m. R.. Tam zjechał za bardzo na lewy pas ruchu i zawadził przednim lewym narożnikiem o przedni lewy narożnik samochodu osobowego F. (...). Jego samochód obróciło. Po zdarzeniu wyszedł ze swojego pojazdu, widział, że ludzie w S. się ruszają i ze strachu, bo nie miał prawa jazdy, uciekł. Następnie wyjechał za granicę.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 143v-144 zbioru A, k. 29)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć w sposób nie budzący wątpliwości, iż oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. Wyjaśnienia oskarżonego w tym względzie w pełni zasługują na wiarę.

Z wyjaśnieniami oskarżonego koresponduje pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, dokumentacji fotograficznej, treści notatki urzędowej oraz opinii biegłego.

Materiał dowodowy nie wskazuje jednocześnie, by jakikolwiek udział w zaistnieniu wypadku miała pokrzywdzona.

Ten sam materiał dowodowy świadczy, że to oskarżony, nie zachował szczególnej ostrożności wykonując manewr wymijania, nie zachował bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu, doprowadzając do zderzenia z nim. Zachowania oskarżonego nie tłumaczy żadna nadzwyczajna sytuacja drogowa, jego zachowanie stanowiło naruszenie przepisów art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo ruchu drogowego i było wynikiem nieumyślnego naruszenia zasad ruchu drogowego.

Obrażenia odniesione przez I. P. (1) nie były objęte umyślnością oskarżonego.

Przestępstwo z art. 177 k.k. jest skierowane wprost przeciwko życiu lub zdrowiu ludzi w sytuacji uczestniczenia w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Czynność sprawcza jest określona dwuczłonowo, pierwszy człon polega na naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu, zaś drugi polega na spowodowaniu określonych w przepisie skutków.

Przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. jest znamienne skutkiem, którym jest naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia inny niż ciężki uszczerbek na zdrowiu, o jakim mowa w art. 156 § 1 k.k., trwający dłużej niż 7 dni. Zachowanie się sprawcy musi pozostawać w związku przyczynowym i związku normatywnym ze skutkiem, muszą zachodzić wszystkie przesłanki pozwalające na obiektywne przypisanie skutku, w szczególności należy ustalić, iż sprawca naruszył tę regułę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, która przed wystąpieniem tego skutku chroniła (wyrok S.N. z 16.06.2000 r., III KKN 123/98). Zgodzić się należy z poglądem, iż w art. 177 k.k. chodzi o takie zasady, których naruszenie może stanowić bezpośrednią przyczynę skutków wymienionych w tym przepisie,

W bezpośrednim związku przyczynowym z zaistniałym skutkiem, tj. spowodowaniem u I. P. (1) skutków opisanych w art. 157 § 1 k.k., pozostaje naruszenie przez oskarżonego zasad ruchu drogowego.

Przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. jest przestępstwem nieumyślnym, w rozumieniu art. 9 § 2 k.k. Jednakże naruszenie zasad bezpieczeństwa ruchu może nastąpić zarówno umyślnie jak i nieumyślnie. Sprawca nie ma natomiast zamiaru spowodowania skutków, o których mowa w przepisie, w sytuacji, gdy nastąpienie takiego skutku przewidywał albo mógł przewidzieć.

Oskarżony czyn ten popełnił nieumyślnie, nie mając zamiaru spowodowania wypadku komunikacyjnego o skutku w postaci naruszenia czynności narządów ciała I. P. (1) na okres czasu przekraczający 7 dni, powodując go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach.

Oskarżony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu, bowiem postąpił w sposób sprzeczny z prawem, pomimo tego, iż powinien i mógł zachować się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, nie zachodzi także żadna z okoliczności wyłączających winę, czy bezprawność.

Dodatkowo oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia.

Przez **zbiegnięcie** należy rozumieć samowolne oddalenie się sprawcy z miejsca popełnienia czynu zabronionego, motywowane chęcią uniknięcia odpowiedzialności karnej. Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że "zbiegnięcie z miejsca zdarzenia (...) ma miejsce wówczas, gdy sprawca oddala się z miejsca wypadku w zamiarze uniknięcia odpowiedzialności, w szczególności uniemożliwienia lub utrudnienia ustalenia jego tożsamości, okoliczności

zdarzenia i stanu nietrzeźwości – na tle art. 178 KK także pozostawania pod wpływem środka odurzającego" (zob. także wyr. SN z 27.3.2001 r., IV KKN 175/00, Legalis).

Tym samym oskarżony wypełnił dyspozycję art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Sąd uznał, iż karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego w pkt 2 wyroku będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał, iż oskarżony nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., a z art. 289 § 1 k.k.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w lutym 2013r., D. G. (1) i S. S. (2) pozostawali w związku konkubenckim. Mieszkali razem. D. G. (1) bez zgody pokrzywdzonej zabrał samochód z terenu jej posesji, gdyż chciał się przejechać. Z jego wyjaśnień wynika, że poruszał się autem po okolicy (tam też doszło do wypadku), tak więc trudno przyjąć, że działał z zamiarem przywłaszczenia rzeczy.

Przestępstwo z art. 289 § 1 k.k., jeśli popełnione jest na szkodę osoby najbliższej, ścigane jest na wniosek pokrzywdzonego. S. S. (2) nie złożyła wniosku o ściganie, jednak obecnie nie było takiej potrzeby, gdyż jak wynika z oświadczenia oskarżonego (k. 29 akt sprawy), D. G. (1) i pokrzywdzona nie pozostają we wspólnym pożyciu (a w zakresie przestępstwa z art. 289 § 1 k.k. mamy do czynienia z tzw. względnym trybem wnioskowym ścigania).

Sąd jedynie częściowo uwzględnił zeznania S. S. (2), odrzucił je w części, gdzie podała, że samochód trzymała na posesji z kluczami w stacyjce. Jest to nieprawdopodobne.

Całkowicie zbędne dla ustaleń okazały się zeznania Ł. W., S. W. oraz S. P. (2).

Ponieważ oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwo przeciwko mieniu, Sąd wymierzył mu, za przestępstwo z art. 289 § 1 k.k., karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Jako karę łączną orzeczono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, stosując zasadę pełnej absorpcji z uwagi na fakt, że przestępstwa popełniono tego samego dnia.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do izolacyjnego oddziaływania na postawę oskarżonego, a jedynie słusznym rozwiązaniem jest surowe napiętnowanie jej występku. Sąd wymierzył oskarżonemu, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Okres ten pozwoli na weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej wobec D. G. (1). Kara ta, w połączeniu z efektywnie zastosowaną sankcją w postaci grzywny, powstrzyma oskarżonego od popełnienia w przyszłości przestępstw, a w społeczeństwie wzmocni przekonanie o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej.

Sąd w zakresie przestępstw przypisanych oskarżonemu stosował ustawę obowiązującą uprzednio (w czasie ich popełnienia), jako korzystniejszą dla sprawcy.

Sąd zasądził, na podstawie art. 627 k.p.k., od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wskazane kwoty tytułem zwrotu kosztów.